

Régen nem tudtam

Oláh Alexandra:

Debreceni Reménysugár Gyermekotthon

Régen nem tudtam,
Miért van az hogy mindent elbuktam
Miért van, hogy családomban elhunytak
Miért, mond miért vannak családok nélküli
gyermekek?
Semmit nem értettem
Mikor baj volt senki nem fogta kezemet
Senki nem volt kire felnézhettem
Emberek egyik nap jöttek,
Másiknap már mentek.
Én csak merengtem,
Hogy miért történik ez velem?
Hogy soha nem meséltek
Soha nem értettek,
Hogy miért vagyok érzéketlen.
Hisz kihűlt szívem reménytelen.
A sok botrány rideggé tette,
Sokszor elmélkedtem,
Maradjak-e vagy menjek?
"Zaklatóan változó világunkban"
Ki mondja meg,
Hogy jól cselekszem-e,
Hogy mit ne kövessék el
A társadalomba, hogyan illeszkedjek be?
Mondd, ki mondja mindezt el,
Ki tanít meg szeretni és feledni
Hogy vannak rossz napok
Amiket jobb elengedni,
Hogy a kudarcok után
Tovább küzdjek,
Hogy álmaim érdekében mindent meg tegyek?

Ha problémám van kihez menjek?
A paphoz, vagy a szobámhoz meneküljek?
Hisz senki sincs ki meghallgasson
Mondd, hogy mosolyogjak,
Ha darabokra vagyok hullva?
Már az életbe beleuntam,
Úgy érzem már mindent elbuktam,
A milliányi kudarctól magamba fordultam,
"A test börtönéből a szellem birodalmába"
Az embereket magamtól eltoltam,
Barátaimat, elhanyagoltam,
Csak a családomra gondoltam,
Hogy őket minden áron megóvjam.
Iskolában sokszor bukdoztam,
Nem foglalkoztam,
Csak a kettést hajtottam,
De késő volt, mikor felfogtam,
Hogy magam érdekében okuljak,
Hogy családomnak biztos jövőt biztosítsak.
Hogy gyermekeknek jó példaképet mutassak,
Hogy szeretteim büszkén mutatkozzanak
Kik neveltek büszkén mosolyogjanak,
Kik utam segítették ne csalódjanak,
Hogy tanáraim ne panaszkodjanak,
Hogy unokáimra, büszkén mosolyogjak.
Ha ezekből, bármi megvan,
Már nem nagy a baj,
Már megérte a múltam,
Hogy a sok hibámból tanultam,
Majd magamba szálltam,
Hogy a rossz utat jártam.